

Щодо необхідності проведення акредитації в умовах воєнного стану

Коли у квітні місяці 2022 року для забезпечення випуску цього річних студентів було запроваджено умовне проходження акредитацій по всій країні, то цей захід був зрозумілим і сприймався об'єктивно, реалістично і дійсно необхідним для того, щоб забезпечити випуск фахівців та наповнення сьогоденного ринку праці спеціалістами, котрих потребує економіка країни в умовах воєнного часу, особливо тими, хто залишився в Україні і готовий долучитись до активізації виробництва, його реформатування, переозброєння, переміщення, відновлення та відбудови у різних регіонах України, в тому числі вивільнених і деокупованих. Але коли подібні акредитації в умовах воєнного часу проводять в цьому ж році повторно та ще із залученням експертних груп, що проявляють певну підозрілість щодо неможливості при активних фазах війни в деяких регіонах створити і долучити до інтерв'ю здобувачів чи стейкхолдерів через відключення електричної енергії та ще й при цьому перевищується суб'єктивізм щодо розгляду і формування структури освітньої програми, нав'язуються думки без наявного стандарту, не доводяться і не доказуються підходи і ствердження експертами щодо несучасності та недоцільності викладання одних освітніх компонент і йде нав'язування інших чи вириваються із загального контексту окремі компоненти і намагаються їх застосувати до інших і таке подібне. То тоді виникає питання не тільки до МОН, що дозволяє проводити такі акредитації в умовах воєнного часу, але й до Національного агентства з якості освіти (НАЗЯВО) щодо формування експертних груп, які проводять подібні акредитації таким чином, щоб створювати додаткові стресові ситуації, в яких перебуває не тільки країна та мешканці усіх її регіонів, але й усі університети, кафедри та групи забезпечення, що акредитуються. І наскільки коректно в такому плані виставляти рівні «Е» за недоведеними точками зору експертів, відсутністю доказової бази, якщо самі експерти згорнули свої перевірки із запланованих двох днів до одного дня роботи, а другий день перенесли на 3-й, вмістивши його у 1,5 годинну співбесіду з усіма і зразу. Тобто перевірка всієї якості освіти була зведена лише до виявлених некоректних, недостатніх розкриттів деяких компонент у силабусах, що безумовно не може підтверджувати та доводити якість знань, рівень професіоналізму чи практичних навичок, отриманих за освітньою програмою. І знову таки, а чи можна вважати намагання експертів та їх позицій щодо некоректної подачі блоку вибіркового дисциплін знижувати оцінку до «Е» в рамках підходів ЗВО до формування ОП.

Звідси можна робити висновок, що такі акредитації та необхідність в умовах воєнного часу, робити постійні спростування щодо необґрунтованих, некоректних позицій груп експертів не надають позитивного погляду щодо необхідності подібних акредитацій, а тим більше на тих територіях, що знаходяться в зоні активних воєнних дій. Такі акредитації не мотивують розвиток сучасного освітнього процесу, особливо на тих рівнях, по яким, навіть, ще немає досвіду щодо їх впровадження. А тим більше закреслюють будь-які прояви автономії ЗВО на цій ниві, що має більш ніж 20-річний досвід випуску фахівців для національної економіки.

Все це дозволяє контактувати, що створена в Україні структура для перевірки якості освітніх послуг є досить заангажованою, не приймає інших точок зору, окрім своїх, навіть за відсутності стандартів окремих спеціальностей для окремих рівнів освіти. Думається, що суб'єктивізм та недовіра, з якою проводять деякі комісії акредитацію, не можуть привнести ні якості, ні позитиву, ні прогресу усьому українському освітньому процесу. Більш того, частина осіб, хто є потенційними експертами НАЗЯВО, після таких перевірок виважено приймають рішення щодо неучасті у акредитаціях у якості членів експертних груп, щоб не потрапити до складу експертів, котрі очолює голова, який заздалегідь має негативне ставлення до спеціальностей, які перевіряються, і чий негативні відгуки саме до існування таких спеціальностей виставлені на сайті МОН України.

Проте моральність сьогоднішніх акредитацій така, що залишається тільки казати, що ми маємо те, що маємо!!! І скільки потрібно пройти ще таких акредитацій, щоб довести а чи потрібні вони в умовах воєнного часу? А чи можна їх перенести до післявоєнного часу, коли ми всі морально відновимось, з'являться хоч якісь стандарти, без яких неможливо довести свою думку, або в групах акредитації з'являться ті персони, хто дійсно ратують та переживають за нашу українську освіту та її непереможний рух вперед!

Тож не зважаючи ні на що продовжуємо розбудовувати нашу країну, освіту і боремося за об'єктивність і дієвість усього того, що сприяє нашому процвітання та впевненості у нашій правоті, бо ми українці – і ми цього варти!

Слава Україні і нашим Збройним силам, які дозволяють нам бути впевненими і розуміти, що перемога буде за нами на всіх фронтах, в тому числі і на освітній ниві!

Головний редактор науково-виробничого
журналу «Часопис економічних реформ»

Т.В. Калінеску